

Sur'un Unutulmuş Yetmiş Yılı

Jeff Pippenger
2023-08-12

Sur'un Unutulmuş Yetmiş Yılı

Tüm peygamberler dünyanın sonunu tespit eder.

Eski peygamberlerin her biri kendi zamanlarından çok bizim için konuştu; bu yüzden onların peygamberlikleri bizim için geçerlidir. 'Bunların hepsi onlara örnek olmak üzere başlarına geldi; ve dünyanın sonları üzerimize gelmiş olan bizleri uyarmak için yazıldı.' 1. Korintliler 10:11. 'Kendileri için değil, bizim için hizmet ettiler; gökten gönderilen Kutsal Ruh ile size Müjdeyi duyuranlar tarafından şimdi size bildirilen bu şeyleri; ki melekler de onları incelemeyi arzu eder.' 1. Petrus 1:12. . . .

Kutsal Kitap, hazinelerini bu son nesil için biriktirip bir araya toplamıştır. Eski Antlaşma tarihindeki tüm büyük olaylar ve ciddi muameleler, bu son günlerde kilisede tekrar ede gelmiş ve etmektedir. Seçilmiş Mesajlar, kitap 3, 338, 339.

Kutsal Kitap'taki tüm kitaplar Vahiy Kitabı'nda son bulur.

"Vahiy Kitabı'nda Kutsal Kitap'ın bütün kitapları buluşur ve son bulur." Elçilerin İşleri, 585.

Dünya gezegeninin sakinleri için son uyarı mesajı Vahiy'in on sekizinci bölümünde belirtilir.

Ve bu olaylardan sonra, büyük kudrete sahip başka bir meleğin gökten indiğini gördüm; yeryüzü onun yüceliğiyle aydınlandı. Ve güçlü bir sesle haykırarak şöyle dedi: "Büyük Babil yıkıldı, yıkıldı; cinlerin meskeni, her türlü murdar ruhun barınağı ve her murdar ve iğrenç kuş için bir kafes oldu. Çünkü bütün uluslar onun fuhşunun gazabının şarabını içtiler; yeryüzünün kralları onunla zina ettiler ve yeryüzünün tüccarları sefahatinin bolluğundan zenginleştiler." Vahiy 18:1-3.

"Büyük Babil" ifadesi Roma Katolik Kilisesi'ni temsil eder ve Yeşaya'nın 23. bölümünde "Büyük Babil" Sur olarak temsil edilir.

Sur'la ilgili bildiri. Feryat edin, ey Tarşış gemileri; çünkü o viran edildi, ne ev kaldı ne de içeri giren çıkan; bu haber onlara Kittim diyarından bildirildi. Susun, ey ada sakinleri; denizi aşan Sidon'un tüccarlarının zenginleştirdiği sizler. Büyük sularla taşınan Şihor'un tohumu, ırmağın hasadı onun geliridir; o, ulusların ticaret merkezidir. Utan, ey Sidon; çünkü deniz, hatta denizin gücü şöyle dedi: Ben sancı çekmem, çocuk doğurmam; ne delikanlı büyütürüm ne de kız yetiştiririm. Mısır'la ilgili haber nasıl acı verdiyse, Sur'la ilgili haber de öylece büyük acı verecek. Tarşış'e geçin; feryat edin, ey ada sakinleri. Sevinciniz olan bu kent bu mu, kökeni çok eski günlere dayanan? Kendi ayakları onu uzaklara, gurbet elde konaklamaya götürecek. Taç giydiren şehir Sur'a karşı bu tasarımı kim aldı? Tüccarları prenslerdi, alışveriş edenleri yeryüzünün saygınlarıydı. Her Şeye Egemen RAB bunu tasarladı; her görkemin gururunu lekelemek ve yeryüzünün bütün saygınlarını hor görülür kılmak için. Ülkeni bir ırmak gibi geç, ey Tarşış kızı; artık güç kalmadı. Elini denizin üzerine uzattı, krallıkları sarstı; RAB ticaret

kentine karşı buyruğunu verdi, onun sağlam kalelerini yok etmek için. Ve dedi ki: Artık sevinmeyeceksin, ey ezilen bakire, Sidon kızı; kalk, Kittim'e geç; orada da huzur bulamayacaksın. İşte Keldanilerin diyarı: Bu halk, Asur çölde yaşayanlar için onu kurana dek yoktu; kulelerini kurdular, saraylarını yükselttiler; o da onu yıkıma uğrattı. Feryat edin, ey Tarşış gemileri; çünkü gücünüz viran oldu. O gün olacak ki, Sur yetmiş yıl, bir kralın günleri kadar, unutulacak; yetmiş yılın sonunda Sur bir fahişe gibi şarkı söyleyecek. Bir lir al, kenti dolaş, ey unutulmuş fahişe; tatlı ezgiler çal, birçok şarkı söyle ki hatırlanasın. Ve yetmiş yılın sonunda olacak ki, RAB Sur'u ziyaret edecek; o da kazancına dönecek ve yeryüzünün yüzündeki bütün krallıklarla zina edecek. Onun ticareti ve kazancı RAB'be kutsal olacak; biriktirilmeyecek, yığılıp saklanmayacak; çünkü onun malı, RAB'bin huzurunda yaşayanlar için yeterli yiyecek ve dayanıklı giysi olacaktır. Yeşaya 23:1-18.

Kardeş White şöyle yazıyor: "Eski Ahit tarihindeki bütün büyük olaylar ve ciddi gelişmeler, bu son günlerde kilisede tekrarlanmış ve tekrarlanmaktadır."

Yeşaya 23. bölüm, Birleşmiş Milletler, Papalık, Amerika Birleşik Devletleri ve İslam'ın peygamberî ilişkilerini ele alır. Bu gerçekleri tanıyabilmek için bölümdeki bazı semboller İlham tarafından tanımlanmalıdır. Semboller tanımlandığında, olayların sıralaması oldukça açıktır. Bölümde tanımlanması gereken semboller şunlardır:

Yük, Sur, fahişe, Asurlu, Kildaniler diyarı, kuleler ve saraylar, Tarşış, Şihor'un tohumu, Kittim diyarı, Sidon, tüccarların kenti, Mısır'ın haberi ve Sur'un haberi, uluma, bir kız, yetmiş yıl, bir kralın günleri, unutmak ve hatırlamak

Birinci ayette geçen "burden" kelimesi, Sur krallığına karşı bir yıkım kehanetine işaret eder.

Yük: H4853 - H5375'ten; bir yük; özellikle haraç ya da (soyut olarak) yük taşıma; mecazen bir söyleyiş, çoğunlukla bir yargı, özellikle şarkı söyleme; zihinsel, arzu: - yük, götürmek, kehanet, X koyarlar, şarkı, haraç.

Sur'un yükü, İncil'de Roma Katolik Kilisesi'nin nihai yargısının tanımlandığı birçok pasajdan biridir. "Yük" kullanımı ve tanımı gereği bir kehanettir ve esasen bir yıkım kehanetidir. Yeşaya'da on bir "yük" vardır ve sözcük sekiz kez omuzlarda taşınan bir yükü tanımlamak için kullanılır. "Yük" sözcüğünün yıkım kehaneti olarak geçtiği on bir yer şuralardır: Yeşaya 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 ve elbette Sur'un yükünü bulduğumuz yirmi üçüncü bölüm. Son günlerde hangi gücün temsil edildiğini değerlendirmek için Yeşaya'nın tüm yıkım kehanetlerini bir araya getirmek yararlıdır. On bir yıkım kehanetini bir kerede ele almak zordur, bu yüzden yirmi üçüncü bölüme zemin hazırlamak için her bir yıkım kehanetinin kısa bir tanımını vereceğim.

On üçüncü bölümde, Babil'e karşı yıkım kehaneti, dünyanın sonundaki modern Babil'i konu alır; bu, Vahiy Kitabı'nın on yedinci bölümünde de tasvir edilen Roma'nın fahişesidir.

Yedi kâseyi taşıyan yedi melekten biri geldi ve benimle konuşarak, "Buraya gel; sana birçok sular üzerinde oturan büyük fahişenin yargısını göstereceğim" dedi. Yeryüzünün kralları onunla zina ettiler ve yeryüzünde yaşayanlar onun zinasının şarabıyla sarhoş oldular. Böylece beni Ruh'ta çöle götürdü; ve kızıl renkli, küfür adlarıyla dolu, yedi başlı ve on boynuzlu bir

canavarın üzerinde oturan bir kadın gördüm. Kadın mor ve kıvıll renklere bürünmüş, altın, değerli taşlar ve incilerle süslenmişti; elinde ise iğrençliklerle ve zinasının pislikleriyle dolu altın bir kâse vardı. Alnında şu ad yazılıydı: GİZEM, BÜYÜK BABİL, YERYÜZÜNÜN FAHİŞELERİNİN VE İĞRENÇLİKLERİNİN ANASI. Vahiy 17:1-5.

Biraz konudan sapmam gerekiyor. Sur'a ilişkin peygamberlik sözlerinin incelenmesinin amacı, nihayetinde Amerika Birleşik Devletleri'nin peygamberlik tarihini Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ninkiyle uyumlu hâle getirmektir. Vahiy 13'teki kuzuya benzer canavarın boynuzlarından birinin Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, Karanlık Çağlardan çıkan Protestanlığın ise diğeri boynuz olduğunu göstereceğiz. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Protestanlar birinci meleşin mesajını reddettikleri anda Protestanlığın boynuzu Millerci Adventizme dönüştü. Bunu ortaya koyduğumuzda, Protestan boynuzunun tarihi ile Cumhuriyetçilik boynuzunun tarihinin birbirine paralel seyrettiğini ve paralel peygamberlik özellikleri taşıdığını göstereceğiz. Sonuçta ikisi de aynı canavarın üzerindedir; bu da her iki boynuzun birbirleriyle çağdaş olduğunu temsil eder. Amerika Birleşik Devletleri'nde kilise ve devletin boynuzlarının bu paralellğine bir örnek göstereceğim. İkisi de kendi yollarıyla 'unuturlar'.

Yeşaya 23, papalık gücünün yetmiş yıl boyunca unutulacağını bildiren peygamberî bir noktayı işaret eder; ve o sembolik yetmiş yıl içinde insanlar papalığı ve Karanlık Çağlar'a neden "Karanlık Çağlar" denildiğini unuttur. Katolik Kilisesi'nden ayrıldıklarında Protestan boynuzunun şiarı "Kutsal Kitap ve yalnızca Kutsal Kitap"tı. Kutsal Kitap'ın papalığın gerçekte ne olduğunu bize bildirdiğini unuttular. Kendilerine emanet edilen ve baş savunucuları olduklarını iddia ettikleri o kutsal belgede yer alan mesajı unuttular.

Sözü anlamakta kafası karışanlar, Antikrist'in anlamını göremeyenler, kesinlikle kendilerini Antikrist'in safında bulacaklardır. Artık dünya ile benzeşmeye zamanımız yok. Daniel kendi payında ve yerinde duruyor. Daniel'in ve Yuhanna'nın peygamberlik sözleri anlaşılmalıdır. Birbirlerini açıklarlar. Herkesin anlaması gereken gerçekleri dünyaya sunarlar. Bu peygamberlik sözleri dünyada bir tanıklık olacaktır. Bu son günlerde gerçekleştirmeleriyle kendilerini açıklayacaklardır. Kress Koleksiyonu, 105.

Keza, Amerika Birleşik Devletleri hükümetini temsil eden Cumhuriyetçi boynuzun da halk tarafından ve halk için olması gerekiyordu, ancak Amerika Birleşik Devletleri vatandaşları kendilerine emanet edilen kutsal belgeyi de unuttular. Bu kutsal belge Amerika Birleşik Devletleri Anayasasıdır ve halk için tasarlanan hükümetin ilkesi din ve devlet işlerinin ayrılığıydı. Kendilerine emanet edilen ve savunucusu olduklarını iddia ettikleri Anayasa'nın mesajını unuttular.

Ve hatırlansın ki, Roma'nın övüncü, asla değişmemesidir. VII. Gregorius ile III. İnnocentius'un ilkeleri hâlâ Roma Katolik Kilisesi'nin ilkeleridir. Gücü olsa, onları geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi bugün de aynı kararlılıkla uygulamaya koyardı. Protestanlar, Pazar gününün yüceltilmesi işinde Roma'nın yardımını kabul etmeyi önerdiklerinde ne yaptıklarını pek az bilirler. Onlar amaçlarını gerçekleştirmeye kararlıyken, Roma gücünü yeniden tesis etmeyi, yitirdiği üstünlüğü geri kazanmayı hedeflemektedir. Amerika Birleşik Devletleri'nde şu ilkenin bir kez yerleşmesi yeter: kilisenin devletin gücünü kullanabileceği ya da onu

denetleyebileceği; dinsel gereklerin laik yasalarla zorla uygulatabileceği; kısacası, kilise ile devletin otoritesinin vicdan üzerinde egemen olacağı. O zaman Roma'nın bu ülkedeki zaferi kesinleşir.

Tanrı'nın sözü yaklaşan tehlike konusunda uyarıda bulunmuştur; bu uyarı dikkate alınmazsa, Protestan dünyası Roma'nın gerçek amaçlarının ne olduğunu ancak tuzaktan kurtulmak için çok geç olduğunda öğrenecektir. O sessizce güçleniyor. Öğretileri yasama meclislerinde, kiliselerde ve insanların yüreklerinde etkisini gösteriyor. Gizli kuytularında eski zulümlerinin tekrarlanacağı yüksek ve heybetli yapıları ardı ardına diyor. Sinsi ve fark edilmeden, vurma zamanı geldiğinde kendi amaçlarını ilerletmek için kuvvetlerini güçlendiriyor. İsteddiği tek şey avantajlı bir mevzi ve bu da ona şimdiden veriliyor. Yakında Roma'nın niyetinin ne olduğunu göreceğiz ve hissedeceğiz. Tanrı'nın sözüne inanıp ona itaat eden herkes bunun sonucunda ayıplanmaya ve zulme uğrayacaktır. Büyük Mücadele, 581.

1950'den önce yayımlanmış herhangi bir sözlüğü bulup Vahiy 17'deki "kıvılcımlı kadın" ifadesini ya da bu ifadenin bir varyasyonunu ararsanız, 1950 öncesi sözlüklerin her biri Roma Katolik Kilisesi'nin Vahiy 17'deki fahişe olduğunu belirtir. Birleşik Devletler, Vahiy 13'ün iki boynuzlu yeryüzü canavarı, ister Protestanlığın boynuzu olsun ister Cumhuriyetçiliğin boynuzu, geçmişini unutuyor. Bu iki kurum da papalığın dinî zorbalığına ve onu destekleyen kralların siyasî zorbalığına karşı yapılan protestodan doğmuştur; ya da Kutsal Kitap'ın dediği gibi, onunla "zina eden" krallar. Yeşaya 23'e geçmeden önce, Yeşaya'nın bir "felaket kehaneti" olarak tanımladığı diğer on örneğin üzerinden kısaca geçeceğiz; çünkü on bir "yük"ün hepsi de tam olarak budur.

Yeşaya 13, "son günlerde" Babil hakkında bir kehanettir. Babil, her ne kadar son günlerde Katolik Kilisesi tarafından kontrol edilip yönlendirilse de, Vahiy'in on altıncı bölümünde dünyayı Armagedon'a sürükleyen üç güçten oluşur. On üçüncü bölümde modern Babil'e karşı ilan edilen felaket kehanetinde üç güç temsil edilir: Babil, Lucifer ve Asur; bunlar sırasıyla canavarı (Asur), ejderhayı (Lucifer) ve sahte peygamberi (Babil) temsil eder. Asur ve Babil, Tanrı'nın eski İsrail'i cezalandırmak için kullandığı iki yıkıcı güçtür; önce Asur gelip kuzeydeki on oymağı sürgüne götürdü, ardından da Babil Yahuda'nın güneydeki iki oymağını sürgüne götürdü.

İsrail dağılmış bir koyundur; aslanlar onu sürdüler: önce Asur kralı onu yuttu; en son da Babil kralı Nebukadnetsar onun kemiklerini kırdı. Bu nedenle Orduların Rabbi, İsrail'in Tanrısı şöyle diyor: İşte, Babil kralını ve ülkesini, Asur kralını cezalandırdığım gibi cezalandıracağım. Yeremya 50:17, 18.

Önce Asur, İsrail'in kuzeydeki on oymağını esarete götürdü ve ardından Babil, Yahuda'nın güneydeki iki oymağını esarete götürdü. Bu iki esaret de Levililer kitabının yirmi altıncı bölümündeki "yedi kez" in yerine gelmesiydi. Levililer'deki "yedi kez", William Miller'ın keşfettiği ilk "zaman kehanetiydi" ve Asur'un kuzey oymağını ele geçirmesinin, iki bin beş yüz yirmi yıl süren bir dağılmanın başlangıcını işaret ettiğini ortaya koyar. Bu dönem MÖ 723'teki esaretleriyle başladı ve 1798'de "sonun zamanı"nda sona erdi. Güneydeki oymaklar MÖ 677'de Babil tarafından esarete götürüldü; böylece Yahuda'ya karşı "yedi kez" başladı ve bu, Daniel'in sekizinci bölüm on dördüncü ayetindeki 2300 yıllık peygamberlikle aynı noktada, 22 Ekim 1844'te sona erdi. Asur ve Babil, Tanrı'nın halkının isyanına karşı aynı cezalandırma amacını yerine

getirdi; ancak ceza önce Asur tarafından, sonra da Babil tarafından uygulandı.

On üçüncü bölümdeki üç gücün peygamberlik ilişkisi bağlamında, Babil Asur'un bir benzeridir; çünkü ondan sonra geldi ama Tanrı'nın halkına karşı aynı işi yaptı.

On beşinci bölümde, Moav'a karşı kehanet Protestan kiliselerine karşıdır.

"Moav'ın bu tasviri, Moav gibi olmuş kiliseleri temsil eder. Sadık nöbetçiler olarak görev yerlerinde durmamışlardır. Tanrı'nın iradesini yerine getirmek için Tanrı'nın verdiği yetiyi kullanarak, karanlığın güçlerini geri püskürterek ve dünyamızda gerçeği ve doğruluğu iletirmek için Tanrı'nın kendilerine verdiği her gücü kullanarak göksel varlıklarla işbirliği yapmamışlardır. Gerçeği bilmektedirler, fakat bildiklerini uygulamamışlardır." Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Yorumu, cilt 4, 1159.

Düşmüş Protestan kilisesi, Protestanlığın geri kalanı ikinci meleğin mesajı verildiğinde kaçarken Rab'le yürümeye devam eden kilisedir. Moab Adventizmdir, düşmüş Protestan boynuzudur.

On yedinci bölüm Şam'la ilgilidir ve elinden alınan bir şehir olarak tanımlanır. Bir şehir, bir krallığın sembolüdür ve "son günlerde" elinden alınan krallık Amerika Birleşik Devletleri'dir.

On dokuzuncu bölüm, Birleşmiş Milletler'i ve bütün dünyayı temsil eden Mısır'a karşı bir yıkım kehanetidir.

Yirmi birinci bölümdeki sonraki üç felaket kehaneti, güneydeki korkunç çöl diyarına, Duma'ya ve Arabistan'a yöneliktir. Bu üç felaket kehaneti, Vahiy 8:13'teki üç vayla uyum içinde İslam'ı belirler.

Yirmi ikinci bölümdeki felaket kehaneti, Pazar yasası sırasında Laodikyalı Adventistlerin Filadelfyalı Adventistlerden ayrılmasını betimler.

Ve sonra otuzuncu bölümde, Güney'in hayvanları üzerine bildiriye buluruz; bu, Laodikyalı Adventistlerin isyanının ikinci örneğidir. Yeşaya'daki tüm bildirimleri bir araya getirmek, "son günler"deki neredeyse her peygamberî figürü ele alır. Kutsal Kitap peygamberliğinde altıncı krallık olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin 1798'den Pazar yasasına kadar hüküm sürdüğünü göstermek için Yeşaya 23. bölümü seçiyorum.

"Kadim peygamberlerin her biri, sözlerini kendi zamanları için olduğundan çok bizim zamanımız için söyledi; öyle ki peygamberlikleri bizim için geçerlidir." Bu nedenle her peygamberlik sözü dünyanın sonundaki olaylara yöneliktir. Bu hakikat, "Kutsal Kitap'ın bütün kitaplarının Vahiy Kitabı'nda buluşup sona erdiği" gerçeğiyle birleştiğinde, dünyanın sonundaki olaylara ilişkin peygamberlik tanıklığını uyumlandırmada referans noktası olarak Vahiy Kitabı'nı belirler.

Vahiy'in on yedinci bölümünde, yeryüzünün krallarıyla zina eden büyük fahişeyi ve onun son yargısını görüyoruz.

Yedi kâseye sahip olan yedi melekten biri geldi ve benimle konuşup bana şöyle dedi: Buraya gel; birçok suyun üzerinde oturan büyük fahişenin yargısını sana göstereceğim. Yeryüzünün kralları onunla zina ettiler ve yeryüzünün sakinleri onun zinasının şarabıyla sarhoş oldular.

Vahiy 17:1, 2.

Peygamberler birbiriyle asla çelişmez.

Ve peygamberlerin ruhları peygamberlere tabidir. Çünkü Tanrı karışıklığın değil, esenliğin Tanrısıdır; nitekim kutsalların bütün kiliselerinde böyledir. 1. Korintliler 14:32, 33.

Dünyanın sonunda, "birçok su üzerinde oturan büyük fahişenin yargısı", "yeryüzünün krallarının zina ettiği" ve "yeryüzünün sakinlerini" "zinasının şarabıyla" sarhoş eden büyük fahişe; Yeşaya tarafından "bir kralın günleri" veya yetmiş peygamberlik yılı boyunca unutulmuş "fahişe" olarak temsil edilir. Yetmiş yıl tamamlandığında Sur "dünyanın bütün krallıklarıyla zina edecek." Yeşaya'nın fahişesi, Yuhanna'nın büyük fahişesidir. Yeşaya'nın fahişesi ve Yuhanna'nın fahişesi Roma Katolik Kilisesi'ni temsil eder; çünkü bir kadın, Tanrı'nın Sözü'nde bir kilisenin sembolüdür.

Kadınlar, Rab'be olduğu gibi, kendi kocalarınıza da tabi olun. Çünkü koca, karısının başıdır; nasıl ki Mesih de kilisenin başıdır; ve kendisi bedenini Kurtarıcısıdır. Öyleyse, kilise Mesih'e tabi olduğu gibi, kadınlar da her şeyde kendi kocalarına tabi olsunlar. Kocalar, karılarınızı sevin; Mesih'in de kiliseyi sevdiği ve kendini onun uğruna verdiği gibi; sözü aracılığıyla suyla yıkayarak onu kutsasın ve arıtsın diye, onu lekesiz, buruşuksuz ya da buna benzer bir şeyi olmayan görkemli bir kilise olarak kendine sunsun diye; öyle ki kutsal ve kusursuz olsun. Böylece kocalar da eşlerini kendi bedenleri gibi sevmelidir. Eşini seven, kendisini sever. Çünkü hiç kimse kendi bedeninden nefret etmemiştir; tersine onu besler ve esirger, tıpkı Rab'bin kiliseyi besleyip esirgediği gibi. Çünkü biz O'nun bedeninin, etinin ve kemiklerinin üyeleriyiz. Bu nedenle bir adam babasını ve annesini bırakacak, karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacak. Bu büyük bir sırdır; ben ise Mesih ve kilise hakkında konuşuyorum. Bununla birlikte, sizden her biri karısını kendisi gibi sevsin; kadın da kocasına saygı göstere. Efesliler 5:22-33.

Elçi Pavlus, Mesih'in kilisesinin peygamberlikte bir kadın olarak temsil edildiğini belirtir. Dolayısıyla, peygamberlikte bir kadın bir kiliseyi simgeler; ancak Mesih'in kilisesi "kutsal ve kusursuz"dur. Kutsal olmayan bir kilise, kutsal olmayan bir kadın olarak gösterilir; böylece Yeşaya bir fahişeden, Yuhanna ise bir orospudan söz eder. Onlar papalığı bir orospu olarak tasvir eder; Tanrı'nın kilisesi ise bakiredir.

Çünkü sizi Tanrı'ya özgü bir kıskançlıkla kıskanıyorum; sizi tek bir erkeğe nişanladım ki sizi Mesih'e saf bir bakire olarak sunabileyim. 2. Korintliler 11:2.

Tanrı'nın kilisesi bir bakire olarak tasvir edilmekle kalmaz, aynı zamanda yalnızca bir kocaya nişanlıdır. Sur ve Yuhanna'nın büyük fahişesi yeryüzünün krallarıyla zina eder. Katolik kilisesinin birden çok erkekle ilişkisi vardır, tek biriyle değil. Daniel bize kralların krallıklar olduğunu bildirir.

İşte rüya; biz de yorumunu kralın huzurunda açıklayacağız. Sen, ey kral, kralların kralısın; çünkü göklerin Tanrısı sana krallık, kudret, güç ve yücelik verdi. İnsanların yaşadığı her yerde, kırım hayvanlarını ve göğün kuşlarını senin eline verdi ve hepsinin üzerine seni hükümlerle kıldı. Sen bu altın başsın. Senden sonra, senden aşağı başka bir krallık yükselecek; ardından da bütün yeryüzüne hükmedecek üçüncü bir tunç krallık. Dördüncü krallık ise demir kadar güçlü olacak; çünkü demir her şeyi parçalayıp boyun eğdirir. Demirin bunların hepsini nasıl

parçaladığı gibi, o da parçalayıp ezecektir. Daniel 2:36-40.

Daniel 2'de, Kutsal Kitap peygamberliğinde sözü edilen krallıklar tanımlanır ve açıklanır. Daniel rüyayı Nebukadnezar'a açıklarken, ona altın başın kendisi olduğunu söyler. Altın baş bir kraldır, ama bir kral bir krallığı temsil eder. Roma Katolik Kilisesi, yetmiş peygamberlik yılının sonunda yeryüzünün bütün krallarıyla zina eden büyük fahişedir. Krallar erkekleri simgeler ve Sur pak olmayan bir kadındır. Bir kadın bir kilisedir, bir fahişe kutsal olmayan bir kilisedir; bir erkek bir kraldır ve bir kral bir krallıktır. Bir kadın bir kilisedir ve bir kral bir devlettir. Bu iki unsur arasındaki yasa dışı ilişki ruhsal zinayı temsil eder.

Amerika Birleşik Devletleri Anayasası, bu iki kurumun birbirinden ayrı tutulması gerekliliğini güvence altına alan ilahi bir belgedir. Sur'u Roma Katolik Kilisesiyle özdeşleştirme işimizi henüz bitirmemiş olsak da, bu noktada erkek ile kadın—kilise ile devlet—sembolizmini açıklayan Yeşaya yirmi üçteki başka bir sembole değinmek uygun görünüyor.

İşte Kildanilerin diyarı; bu halk yoktu, ta ki Asurlu onu çölde yaşayanlar için kurana kadar: onun kulelerini diktiler, saraylarını yükselttiler; ve o, onu yıkıma uğrattı. Yeşaya 23:13.

Ayette, Asurlu Kildanilerin ülkesini kurdu ve hem "kuleler" hem de "saraylar" inşa etti. Asurlu, Nemrut'un bir simgesidir ve Kildaniler Babil'in gizem dinlerinin din önderlerini temsil eder. Bir "kule" kiliseyi simgeler. İsa bağ benzetmesini anlattığında, Kardeş White benzetmeyi şöyle yorumlar:

"Meselde ev sahibi Tanrı'yı, bağ Yahudi ulusunu, çit ise onları koruyan ilahi yasayı temsil ediyordu. Kule, tapınağın bir simgesi idi." Çağların Arzusu, 596.

Asurlu, bir kilise (kule) ve bir 'saray' kuran Kildanilerin ülkesini kurdu. Bir 'saray' bir 'kralı' temsil eder; o da bir krallığı temsil eder. Bir krallık ayrıca bir şehir olarak da temsil edilir.

Ve dediler: Gelin, kendimize bir kent ve tepesi göğe erişecek bir kule yapalım; kendimize bir ad edinelim, yoksa bütün yeryüzüne dağılıyoruz. Yaratılış 11:4.

Asurlu'nun kurduğu "kule" ve "saray", Nimrod'un inşa ettiği "şehir" ve "kule"dir.

Ve cesetleri, ruhsal olarak Sodom ve Mısır diye adlandırılan, Rabbimizin de çarmıha gerildiği büyük kentin sokağında yatacak. Vahiy 11:8.

İlham bize, Vahiy 11'deki "büyük şehir" in Fransız Devrimi döneminde Fransa Krallığı'nı temsil ettiğini bildiriyor.

'Büyük şehir', sokaklarında tanıkların öldürüldüğü ve cesetlerinin yattığı, 'ruhsal anlamda' Mısır'dır. Kutsal Kitap tarihinde anılan bütün uluslar içinde, yaşayan Tanrı'nın varlığını en cüretkâr biçimde inkâr eden ve O'nun buyruklarına direnen ülke Mısır'dı. Hiçbir hükümdar, Mısır kralının yaptığı kadar, Göğün otoritesine karşı daha açık ve zorbalığa varan bir isyana kalkışmamıştır. Musa aracılığıyla Rab'bin adıyla mesaj kendisine ulaştırıldığında, Firavun gururla şöyle cevap verdi: 'Yehova kim ki, O'nun sesini dinleyip İsrail'i salıvereyim? Yehova'yı tanımıyorum; ayrıca İsrail'i salıvermeyeceğim.' Çıkış 5:2, A.R.V. Bu, ateizmdir; ve Mısır tarafından temsil edilen ulus da yaşayan Tanrı'nın haklarını benzer şekilde inkâr edecek

ve aynı türden bir imansızlık ve meydan okuma ruhu sergileyecekti. 'Büyük şehir' ayrıca 'ruhsal anlamda' Sodom'a benzetilir. Tanrı'nın yasasını çiğneme konusunda Sodom'daki yozlaşma özellikle iffetsizlikte kendini gösterdi. Ve bu günah, bu Kutsal Yazı'daki ölçütleri karşılayacak ulusun da en belirgin özelliği olacaktı.

O halde, peygamberin sözlerine göre, 1798 yılından biraz önce, köken ve karakter bakımından şeytani bir güç Kutsal Kitap'a savaş açmak için ortaya çıkacaktı. Ve Tanrı'nın iki tanığının tanıklığının böylece susturulacağı ülkede, Firavun'un tanrıtanımazlığı ve Sodom'un sefahati kendini gösterecekti.

"Bu kehanet, Fransa tarihindeki en eksiksiz ve çarpıcı biçimde gerçekleşmiştir. Devrim sırasında, 1793'te, 'uygarlık içinde doğmuş ve eğitim görmüş ve Avrupa uluslarının en seçkinlerinden birini yönetme hakkını kendilerinde gören bir meclisin, insan ruhunun benimsediği en kutsal gerçeği inkâr etmek için birleşik bir sesle haykırdığını ve bir Tanrı'ya inancı ve ibadeti oybirliğiyle reddettiğini dünya ilk kez işitti.'-Sir Walter Scott, Napolyon'un Hayatı, cilt 1, bölüm 17. 'Fransa, dünya üzerinde, ulus olarak evrenin Yaratıcısına karşı açıkça isyan ettiğini belgeleyen sahil kaydın günümüze ulaştığı tek ulustur. İngiltere'de, Almanya'da, İspanya'da ve başka yerlerde pek çok küfürbaz, pek çok inançsız olmuştur ve olmaya da devam etmektedir; ancak Fransa, Yasama Meclisi'nin kararıyla Tanrı'nın olmadığını ilan eden tek devlet olarak ve başkentini tüm nüfusunun, başka yerlerde de çok büyük bir çoğunluğun, kadınlar kadar erkeklerin de, bu duyuruyu sevinçle kabul ederken dans edip şarkı söylediği ülke olarak dünya tarihinde ayrı bir yerde durur.'-Blackwood's Magazine, Kasım, 1870." Büyük Mücadele, 269.

Vahiy 11'deki "büyük kent", "Tanrı yoktur" diye ilan eden "Yasama Meclisi kararı"nın kabul eden Fransa ulusuydu. Bu karar, Firavun'un isyanıyla temsil edilen ateizmin bir ifadesiydi. Büyük bir kent bir krallık ya da bir "ulus" ya da bir "devlet"tir. Vahiy 11'de Fransa iki sembolden oluşur - Mısır ve Sodom.

Bize şöyle bildirilir: "Bu ateizmdir ve Mısır'la temsil edilen millet, yaşayan Tanrı'nın iddialarını benzer bir şekilde inkârı dillendirecek ve benzer bir imansızlık ve meydan okuma ruhu sergileyecektir. 'O büyük şehir' de 'ruhsal' olarak Sodom'a benzetilir. Sodom'un Tanrı'nın yasasını çiğneme konusundaki yozlaşması özellikle iffetsizlikte kendini gösterdi."

Fransa olarak adlandırılan büyük şehir ya da ulus, simgesel olarak bir ulus (Mısır) ve bir şehir (Sodom) ile temsil edilir. Mısır "sesini çıkaracaktı" ve bir ulusun konuşması kilise idaresini değil, devlet idaresini temsil eder. Mısır devletti, Sodom ise kiliseydi; bu temsil Vahiy'in on birinci bölümünde bulunur.

Ulusun 'konuşması', onun yasama ve yargı mercilerinin eylemidir. Büyük Mücadele, 442.

Vahiy 11'de Yuhanna, Fransız Devrimi'nin olaylarını peygamberlik sembolizmiyle ortaya koyar. Bizzat Devrim, Yuhanna'nın bölümdeki öngörülerinin geçerliliğine dair bolca tarihsel kanıt sağladı. Yuhanna öngöründe bulundu, sonra Fransız Devrimi bu öngörüye yerine getirdi ve ardından hem öngörü hem de öngörünün tarihsel gerçekleşmesi, dünyanın sonunda, bir kez daha yozlaşmış bir devletin yozlaşmış bir kiliseyle birleştiği zamandaki olayları tanımlar ve onlarla

paralellik gösterir. Elbette, o kutsal olmayan evliliğin ardından kanlı bir kıyım gelir. Tanrı'nın Egemenliği de büyük bir kenttir.

Ruh'ta beni büyük ve yüksek bir dağa götürdü ve bana gökten, Tanrı'nın yanından inen o büyük kenti, kutsal Yeruşalim'i gösterdi. Vahiy 21:10.

Burada söz konusu edilen damadın gelişi, evlilikten önce gerçekleşir. Evlilik, Mesih'in krallığını kabul edişini temsil eder. Krallığın başkenti ve temsilcisi olan Kutsal Kent, Yeni Yeruşalim, 'gelin, Kuzu'nun karısı' diye adlandırılır. Melek Yuhanna'ya şöyle dedi: 'Buraya gel, sana gelini, Kuzu'nun karısını göstereceğim.' 'Ruh'ta beni götürdü,' diyor peygamber, 've bana Tanrı'dan gökten inen o büyük kenti, kutsal Yeruşalim'i gösterdi.' Vahiy 21:9, 10. Büyük Çatışma, 426.

Nimrod'un isyanı, bir kule ve bir şehir inşa etmesiyle temsil edilir; bu, bütün peygamberler dünyanın sonundan söz ettikleri için, dünyanın sonunda kilise ile devletin birleşimini simgeler. Nimrod'un isyanı ayrıca, hem Tanrı'nın kilisesini hem de Tanrı'nın devletini ele geçirme arzusu taşıyan Lucifer'in isyanının bir devamıydı.

Gökten nasıl da düştün, ey Lucifer, sabahın oğlu! Ulusları zayıflatan sen, nasıl da yere serildin! Çünkü yüreğinde şöyle dedin: "Göğe yükseleceğim, tahtımı Tanrı'nın yıldızlarının üzerine yükselteceğim; kuzeyin uçlarında, Toplantı Dağı'nda oturacağım; bulutların yüksekliklerinin üzerine çıkacağım; En Yüce gibi olacağım." Yeşaya 14:12-14.

Yeşaya, Lucifer'in yüreğinin gizli arzularının "En Yüce gibi olmak" olduğunu açığa çıkarırken, Lucifer'in iki birbirinden tamamen farklı makama oturmaya çalıştığını da belirtir. O, "tahtını Tanrı'nın yıldızlarının üzerine yükseltmek" ve "kuzeyin uçlarında, topluluk dağında da oturmak" istiyor.

Taht, kralın otoritesinin - ya da devlet otoritesinin - bir sembolüdür ve "kuzeyin tarafları" Tanrı'nın kilisesidir.

Korah oğulları için bir ezgi ve mezmur. Rab büyüktür ve Tanrımızın kentinde, kutsal dağında çok övülmeye layıktır. Yüksekliğiyle güzel, bütün dünyanın sevinci Siyon Dağıdır; kuzeyin eteklerinde, yüce Kral'ın kenti. Tanrı onun saraylarında sığınak olarak bilinir. Mezmur 48:1-3.

Yeruşalim "Büyük Kral'ın şehri"dir; böylece Tanrı'nın siyasi tahtını işaret eder; ve Yeruşalim aynı zamanda "kutsallığının dağıdır", "kuzeyin taraflarında"; böylece Tanrı'nın dini tahtını işaret eder. Başlangıçtan beri Şeytan'ın isyanı ve savaşı, hem Tanrı'nın kilisesi hem de Tanrı'nın devleti üzerinde hüküm sürme arzusu bağlamında tasvir edilir. Şeytan daha sonra Nemrut'un isyanına önderlik etti ve Nemrut'un Kildaniler için kurduğu ülke, Nemrut'un hem bir kule hem de bir şehir—kilise ve devlet—inşa ettiği bir diyar olarak gösterilir.

Bu nedenle, Yeşaya'nın fahişesi ve Yuhanna'nın büyük fahişesi yeryüzünün krallarıyla fuhuş yaptıklarında, peygamberlik, yetmiş peygamberi yılın sonunda Roma Katolik Kilisesi ile yeryüzünün kralları arasında kutsal olmayan bir ilişkinin gerçekleştiğini işaret eder.

Yeşaya'nın peygamberlik sözleri, yirmi üçüncü bölümde fahişe Sur'un yargısını anlatır ve Yuhanna da aynı yargıyı, "Büyük Babil" olarak tanımlanan kızıl renkli bir kadın sembolüyle tasvir eder. Aynı fahişeye ilişkin aynı yargıya dair üçüncü bir tanıklık ise şöyledir:

Vahiy 17'deki kadın (Babil), "mor ve kızıl renklere bürünmüş, altın ve değerli taşlar ve incilerle süslenmiş; elinde iğrençliklerle ve murdarlıklarla dolu altın bir kâse taşıyan; ... ve alnında şu ad yazılı olan: Sır, Büyük Babil, fahişelerin anası" olarak tasvir edilir. Peygamber şöyle der: "Kadını, kutsalların kanıyla ve İsa'nın şehitlerinin kanıyla sarhoş olmuş gördüm." Babil'in ayrıca "yeryüzünün kralları üzerinde hüküm süren o büyük şehir" olduğu ilan edilir. Vahiy 17:4-6, 18. Hristiyan dünyasının hükümdarları üzerinde yüzyıllar boyunca despotik bir egemenlik sürdüren güç Roma'dır. Büyük Mücadele, 382.

Tyre, "son günlerde" Roma Katolik Kilisesi'dir. O zaman papalık ortaya çıkıp yeryüzünün krallarına baştan çıkarıcı şarkılarını söyleyecek ve böylece kralları zina eylemine sürükleyecektir. Bu, peygamberlik açısından kilise ile devletin birleşmesi demektir.

Ve o gün olacak ki, Sur yetmiş yıl, bir kralın ömrü kadar, unutulacak; yetmiş yılın sonunda Sur bir fahişe gibi şarkı söyleyecek. Yeşaya 23:15.

Kutsal Kitap peygamberliğinde bir kral bir krallığı temsil eder; bu nedenle, peygamberlikte sözü edilen bir krallığın yetmiş yıl boyunca hüküm sürdüğü dönemde Sur unutulacaktır.

O gün şöyle olacak: Sur, bir kralın ömrü kadar, yetmiş yıl unutulacak; yetmiş yılın sonunda Sur bir fahişe gibi şarkı söyleyecek. Bir arp al, şehri dolaş, ey unutulmuş fahişe; tatlı ezgiler çal, birçok şarkı söyle ki hatırlanasın. Ve yetmiş yılın sonunda şöyle olacak: Rab Sur'u ziyaret edecek; o da kazancına dönecek ve yeryüzündeki bütün krallıklarla zina edecek. Yeşaya 23:15-17.

Yetmiş peygamberî yıl hüküm sürecek bir krallığın günlerinde Roma Katolik Kilisesi unutulacak. Yetmiş yılın sonunda, papalık gücü "tatlı bir ezgi tutturucağı, birçok şarkı söyleyecek." Peygamberî anlamda bir "şarkı", "tecrübeyi" temsil eder.

Tahtın önündeki billur denizin üzerinde, sanki ateşle karışmış o camdan denizin üzerinde – Tanrı'nın görkemiyle öylesine göz alıcıdır ki – 'canavarın, onun heykelinin, onun işaretinin ve adının sayısının' üstesinden gelmiş olan topluluk toplanmıştır. Siyon Dağı'nda Kuzu ile birlikte, 'Tanrı'nın lirlerine sahip' olarak, insanlar arasından satın alınmış yüz kırk dört bin kişi durmaktadır; ve çok suların sesi gibi, büyük bir gök gürlemesinin sesi gibi bir ses işitilir: 'lirlerini çalanların lir çalma sesi'. Ve onlar tahtın önünde 'yeni bir ezgi' söylerler; yüz kırk dört bin dışında hiç kimsenin öğrenemeyeceği bir ezgi. Bu, Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisidir—kurtuluşun ezgisi. O ezgiyi yüz kırk dört binden başkası öğrenemez; çünkü bu, onların deneyiminin ezgisidir—başka hiçbir topluluğun şimdiye dek sahip olmadığı türden bir deneyimdir. 'Bunlar, Kuzu nereye giderse gitsin onu izleyenlerdir.' Bunlar, yeryüzünden, yaşayanların arasından göğe alınmış olarak, 'Tanrı'ya ve Kuzu'ya sunulan ilk ürünler' sayılırlar. Vahiy 15:2, 3; 14:1-5. 'Bunlar büyük sıkıntıdan çıkanlardır'; ulus var olduğundan beri eşi benzeri görülmemiş sıkıntı zamanından geçmişlerdir; Yakup'un sıkıntısı zamanının ıstırabına katlanmışlardır; Tanrı'nın yargılarının nihai dökülüşü boyunca aracı olmadan ayakta

durmuşlardır. Ama kurtarılmışlardır; çünkü 'kaftanlarını yıkamış, onları Kuzu'nun kanında bembeyaz etmişlerdir.' 'Ağızlarında hile bulunmadı; çünkü Tanrı'nın önünde kusursuzdurlar.' 'Bu nedenle Tanrı'nın tahtının önündedirler ve O'na tapınağında gece gündüz hizmet ederler; ve tahta oturan onların arasında yaşayacaktır.' Yeryüzünün kıtlık ve salgınla harap olduğunu, güneşin büyük bir sıcakla insanları kavurma gücüne sahip olduğunu görmüşlerdir; kendileri de acıya, açlığa ve susuzluğa katlanmışlardır. Ama 'artık acıkmayacaklar, artık susamayacaklar; güneş de, hiçbir sıcaklık da onlara vurmuyacak. Çünkü tahtın ortasında olan Kuzu onları güdecek ve onları yaşam sularının pınarlarına götürecektir; ve Tanrı gözlerinden bütün gözyaşlarını silecektir.' Vahiy 7:14-17. Büyük Mücadele, 648.

"'Tapınağında herkes O'nun yüceliğinden söz eder' (Mezmun 29:9), ve fidiye ile kurtarılmışların söyleyeceği ilahi—deneyimlerinin ezgisi—Tanrı'nın yüceliğini ilan edecek: 'İşlerin büyük ve harikadır, ey Rab Tanrı, Her Şeye Gücü Yeten; yolların doğru ve gerçektir, ey çağların Kralı. Ey Rab, kim Senden korkmaz ve adını yüceltmez? Çünkü yalnızca Sen kutsalsın.' Vahiy 15:3, 4, R.V." Eğitim, 308.

Yetmiş peygamberî yılın sonunda papalık, hatırlansın diye tatlı ezgiler çalacak, birçok şarkı söyleyecek. Yetmiş peygamberî yıl hüküm süren krallığın sonunda Roma Katolik Kilisesi, geçmiş tarihinin tecrübesini dünyaya hatırlatacaktır. O tarihte, Avrupa krallarıyla arasındaki ilişkide ahlaki otorite olarak hüküm sürüyordu. Bu tarih haklı olarak Karanlık Çağlar diye anılır ve Papalığın Avrupa kralları üzerinde hüküm sürdüğü o tarihte herhangi bir şekilde ilişkilendirilebilecek bütün karanlık, ardından gelen tüm karanlıkları doğuran en temel eyleme atfedilebilir. O eylem, kilise ile devletin, yani Avrupa krallıklarıyla Katolik Kilisesi'nin birleşmesiydi. Kutsal Kitap'a göre bir evlilikte erkek kadına hükmetmelidir; ancak o tarihte vuku bulan zina, erkekle kadın arasındaki ilişkinin gerçek düzeninin tersine çevrilmiş bir hâliydi.

Yetmiş yılın sonunda, Papalığın peygamberlikte unutulduğu dönem boyunca dünyaya hükmeden ve Kutsal Kitap peygamberliğinde yer alan krallık sona erdiğinde büyük bir kriz yaşanacaktır. O krallığın çöküşünün yol açtığı küresel kriz, Katolik Kilisesinin dünyaya şunu anlatmaya başlamasının önünü açar: o krallığın çöküşünün ortaya çıkardığı sıkıntılı zamanlarda yol bulabilmek için dünyanın, Karanlık Çağlar tarihinin gösterdiği üzere, Roma Katolik Kilisesinin ahlaki otoritesine boyun eğmesi gerekir.

Krallık sona erdiğinde ve papalık geçmiş deneyiminin şarkısını söylediğinde—tarihçilerin karanlık diye adlandırdığı bir deneyim—o karanlık tarih, papalığın yeryüzünün krallarıyla paylaşacağı ve onları onunla zina etmeye ikna edecek bir mesaj nasıl olabilir? Büyük bir krizde, geçmiş çağların deneyimi (onun şarkısı), yani peygamberlik bağlamında unutulmadan önceki deneyimi, yeryüzünün krallarına büyük krizlerinin çözümü olarak karanlığın deneyimini kabul etmeleri için nasıl bir mantık sağlayabilir?

Roma Katolikliği'ne olumlu bakmayanların bile büyük bir kısmı, onun güç ve etkisinden pek az tehlike algılar. Birçoğu, Orta Çağ'da hüküm süren entelektüel ve ahlaki karanlığın onun dogmalarının, batıl inançlarının ve baskısının yayılmasını kolaylaştırdığını ve modern zamanlardaki daha yüksek zekâ düzeyi, bilginin genel yayılımı ve dinî konularda artan serbestliğin hoşgörüsüzlük ve zorbalığın yeniden canlanmasına engel olacağını ileri sürer.

Böylesine aydınlanmış bir çağda böyle bir durumun var olacağı düşüncesinin kendisi bile alaya alınır. Zihinsel, ahlaki ve dinî bakımdan büyük bir ışığın bu kuşak üzerine parladığı doğrudur. Tanrı'nın Kutsal Sözü'nün açık sayfalarında gökten gelen ışık dünyaya saçılmıştır. Ancak unutulmamalıdır ki bağışlanan ışık ne kadar büyükse, onu çarpıtan ve reddedenlerin karanlığı da o kadar büyüktür.

Kutsal Kitap'ın dua ederek incelenmesi, Protestanlara papalığın gerçek karakterini gösterecek ve onların ondan tiksiniş kaçınmalarına yol açacaktır; fakat birçoğu kendi gözlerinde o kadar bilgedir ki, gerçeğe yönlendirilebilmeleri için alçakgönüllülikle Tanrı'yı aramaya ihtiyaç duymadıklarını hissederler. Aydınlanmış olmakla övünmelerine rağmen, hem Kutsal Yazılardan hem de Tanrı'nın gücünden habersizdirler. Vicdanlarını susturmanın bir yoluna ihtiyaçları vardır ve en az ruhsal ve en az alçaltıcı olanı ararlar. Aradıkları, Tanrı'yı anma yöntemi diye kabul görececek bir Tanrı'yı unutmaya yöntemidir. Papalık, bunların tümünün ihtiyaçlarını karşılamaya pek uygundur. İnsanlığın neredeyse tamamını kapsayan iki sınıf için hazırlanmıştır: kendi erdemleriyle kurtulmak isteyenler ve günahlarının içinde kurtulmak isteyenler. İşte gücünün sırrı budur.

Büyük bir fikrî karanlık gününün papalığın başarısı için elverişli olduğu gösterilmiştir. Büyük bir fikrî aydınlık gününün de onun başarısı için aynı derecede elverişli olduğu ise daha da ortaya konacaktır. Geçmiş çağlarda, insanlar Tanrı'nın sözünden ve gerçeğin bilgisinden yoksunken, gözleri bağlanmıştı ve ayaklarına serilmiş ağı görmeyerek binlercesi tuzağa düşüyordu. Bu kuşakta ise, insanî spekülasyonların, 'sözde bilim'in parıltısıyla gözleri kamaşan birçok kişi var; ağı seçemiyorlar ve sanki gözleri bağlanmış gibi aynı kolaylıkla içine yürüyorlar. Tanrı, insanın fikrî güçlerinin Yaraticısından bir armağan olarak kabul edilmesini ve hakikat ile doğruluğun hizmetinde kullanılmasını tasarladı; ancak gurur ve hırs beslendiğinde ve insanlar kendi teorilerini Tanrı'nın sözünün üzerine yüceltiklerinde, zeka cehaletten daha büyük zarar verebilir. Böylece, Kutsal Kitap'a olan imanı baltalayan günümüzün sahte bilimi, hoş biçimleriyle papalığın kabulüne giden yolu hazırlamada, Karanlık Çağlarda bilginin esirgenmesinin onun güçlenmesine giden yolu açmada olduğu kadar başarılı olduğunu kanıtlayacaktır. Büyük Mücadele, 572.

Roma Katolikleri, Şabat'taki değişikliğin kendi kiliseleri tarafından yapıldığını kabul eder ve tam da bu değişikliği kilisenin en yüksek otoritesinin kanıtı olarak gösterirler. Haftanın ilk gününü Şabat olarak tutmakla Protestanların kilisenin ilahî konularda yasa koyma yetkisini tanıdıklarını ilan ederler. Roma kilisesi yanılmazlık iddiasından vazgeçmemiştir; ve dünya ile Protestan kiliseler, Yehova'nın Şabat'ını reddedip onun icadı olan sahte bir Şabat'ı kabul ettiklerinde, fiilen bu iddiayı kabul etmiş olurlar. Bu değişiklik için bir otorite ileri sürebilirler, ama akıl yürütmelerindeki yanlışlık kolayca fark edilir. Papacı, Protestanların bu meseledeki olgulara bile gözlerini kapatıp kendilerini aldattıklarını görecektir kadar kurnazdır. Pazar günü uygulaması rağbet kazandıkça sevinir; bunun er geç bütün Protestan dünyasını Roma'nın sancağı altına getireceğinden emin olur.

Şabat'ın değiştirilmesi, Roma Kilisesi'nin otoritesinin işareti ya da damgasıdır. Dördüncü buyruğun gereklerini anlayıp, gerçek Şabat'ın yerine sahte Şabat'ı tutmayı seçenler, böyle yapmakla bunu emreden tek otorite olan o güce hürmet göstermiş olurlar. Canavarın damgası,

Tanrı'nın belirlediği günün yerine dünya tarafından kabul edilen papalık Şabatıdır.

Ama peygamberlik sözlerinde belirtildiği üzere, canavarın damgasını alma zamanı henüz gelmedi. İmtihan zamanı henüz gelmedi. Roma Katolik cemaatini de istisna etmeksizin, her kilisede gerçek Hristiyanlar vardır. Hiç kimse, ışığı alıp dördüncü buyruğun bağlayıcı olduğunu görmedikçe mahkûm edilmez. Ama sahte Sebt Günü'nü zorla yürürlüğe koyan karamame yayımlandığında ve üçüncü meleğin yüksek sesli çağrısı insanları canavara ve onun suretine tapınmaya karşı uyardığında, sahte ile gerçek arasındaki çizgi açıkça çizilecek. O zaman hâlâ isyanda ısrar edenler alınlarına ya da ellerine canavarın damgasını alacaklar.

Hızlı adımlarla bu döneme yaklaşıyoruz. Protestan kiliseleri, atalarının karşı çıktıkları için en şiddetli zulme uğradıkları sahte bir dini desteklemek için devlet gücüyle birleştiğinde, Papalık Şabatı kilise ve devletin birleşik otoritesi tarafından zorla uygulanacaktır. Ulusal bir imandan dönme yaşanacak, bu da ancak ulusal yıkımla sonuçlanacaktır. Bible Training School, 2 Şubat 1913.

Bölümün kendisini bütünüyle ele almadan önce, tanımlamaya çalıştığımız sembollerden beşine şimdi değinmiş bulunuyoruz. Kutsal Kitap peygamberliğinde bir şehir bir krallıktır ve Yeşaya yirmi üçte birbirleriyle yakından ilişkili ama belirgin biçimde farklı iki krallık vardır. Birincisi "taç giydiren şehir", diğeri ise "ticaret şehri"dir. Son günlerde ejderha, canavar ve sahte peygamberin üçlü birliğini kontrol eden güç papalıktır. Taç sahibi olan krallık odur.

Son krize yaklaşırken, Rab'bin araçları arasında uyum ve birliğin bulunması hayati önem taşır. Dünya fırtına, savaş ve anlaşmazlıkla doludur. Yine de tek bir baş — papalık gücü — altında, halk Tanrı'ya tanıklarının şahsında karşı koymak için birleşecektir. Bu birlik büyük mürted tarafından pekiştirilir. O, gerçeğe karşı savaşta kendi yandaşlarını birleştirmeye çalışırken, gerçeğin savunucularını bölmek ve dağıtmak için çalışacaktır. Kıskançlık, kötü zan ve kötü konuşma, anlaşmazlık ve ayrılık çıkarmak için onun tarafından kışkırtılır. Tanıklıklar, cilt 7, 182.

Taçlı krallık Sur'dur; bu, "bir kaya" anlamına gelir. Bu bölümde Sur, Mesih'i taklit etmeye çalışan papalığı temsil eder; çünkü papalık antikristtir. Antikrist'teki "anti" kelimesi "yerine" anlamına gelir. Papalık her düzeyde Mesih'i taklit etmeye çalışır ve Sur adı "kaya" anlamına gelir; çünkü papalık "Çağların Kayası"nın bir taklididir.

Taç giydiren şehir, tüccarları prensler olan, tacirleri yeryüzünün saygınları sayılan Sur'a karşı bu kararı kim aldı? Orduların Rabbi bunu tasarladı; bütün görkemin gururunu lekelemek ve yeryüzünün bütün saygınlarını itibarsızlaştırmak için. Ey Tarşış kızı, ülkeni bir ırmak gibi geç; artık güç kalmadı. Elini denizin üzerine uzattı, krallıkları sarstı; Rab tüccar kentine karşı bir buyruk verdi, onun güçlü kalelerini yok etmek için. Yeşaya 23:8-11.

Birçok tanığın ifadesine dayanarak, "krallıkların sarsılması"nın Tanrı tarafından, İslam aracılığıyla gerçekleştirildiğini göstermeyi amaçlıyoruz. İslam, ulusları öfkeliendiren ve ulusları sarsmak için kullanılan güçtür. Bu noktada, Rab'bin, "yeryüzündeki tüm saygınları" aşağılamaya karar verdiğini; bunların "kaleleri" yıkılacak olan "tüccarlar" ve "tacirler" olduğunu tespit ediyoruz. Tüccar şehir ve taç giydiren şehir "göğün hoşnutsuzluğunu kışkırtmışlardır" ve Rab onların

"kalelerini" yok etmeyi tasarlamıştır; bu da ekonomiyi temsil eder. Ekonominin çöküşü, Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar yasasından önce gerçekleşir; çünkü Pazar yasasından önce Amerika Birleşik Devletleri vatandaşları "ilahi lütfâ ve geçici refaha" geri döndürülmeyi talep etmektedir. Onların iddiası, Tanrı'nın yargılarının, Pazar gününün "katı bir şekilde uygulanması" sağlanıncaya kadar sona ermeyeceğidir. Birkaç Kutsal Kitap tanığı, dünya ekonomisinde muazzam bir çöküşün eşliğinde olduğumuz konusunda hemfikirdir. Bu çöküş, tıpkı 1837'deki çöküşün 22 Ekim 1844'ten önce meydana gelmiş olması gibi, Pazar yasasından önce gerçekleşir.

Ve sonra büyük aldatıcı, Tanrı'ya hizmet edenlerin bu kötülöklere sebep olduklarına insanları ikna edecektir. Göğün hoşnutsuzluğunu üzerine çekmiş olan sınıf, bütün sıkıntılarının sorumluluğunu, Tanrı'nın buyruklarına itaatleri yasa çiğneyenler için sürekli bir kınama teşkil edenlerin üzerine yıkacaktır. İnsanların Pazar günü Şabatı'nı çiğneyerek Tanrı'yı gücendirdikleri; bu günahın, Pazar gününün sıkı biçimde tutulması zorunlu kılınana dek dinmeyecek felaketleri getirdiği; ve dördüncü buyruğun gerekliliklerini dile getirerek Pazar'a duyulan saygıyı böylece ortadan kaldıranların, halkı huzursuz edenler olup onların ilahi lütfâ ve dünyevi refaha yeniden kavuşmalarını engelledikleri ilan edilecektir. Böylece Tanrı'nın kuluna eskiden yöneltilmiş suçlama, aynı derecede sağlam gerekçelerle tekrarlanacaktır: "Ahab İlyas'ı gördüğünde ona, 'İsrail'i karıştıran sen misin?' dedi. O da cevap verdi: 'İsrail'i ben karıştırmadım; asıl sen ve babanın evi karıştırdınız; çünkü Rab'bin buyruklarını terk ettiniz ve sen Baalim'i izledin.'" 1. Krallar 18:17, 18. Halkın öfkesi sahte suçlamalarla kışkırtıldığında, halk Tanrı'nın elçilerine, dönem İsrail'in İlyas'a karşı izlediğine çok benzer bir tutum sergileyecektir. Büyük Mücadele, 590.

İlyas'ın Karmel Dağı'nda Baal'ın peygamberleri ve kutsal korunun rahipleriyle yüzleşmesi Pazar yasasını temsil eder. Kilise için mesaj şuydu: "Bugün kime hizmet edeceğinizi seçin." Bu tarih Pazar yasasında tekrarlandığında soru şudur: "Hangi günü seçeceksiniz; çünkü seçtiğiniz gün kime hizmet ettiğinizi gösterir." Karmel Dağı'ndan önce üç buçuk yıl süren şiddetli bir kuraklık vardı. Pazar yasasından önce bir dizi Pazar yasası vardır, fakat bunlar katı biçimde uygulanmamıştır. Pazar yasasıyla ilişkili ilke şudur: ulusal imandan dönmeyi ulusal yıkım takip eder. Bunun bir örneği şudur: 321 yılında Konstantin bir Pazar yasası çıkardı ve kısa süre sonra Vahiy kitabının sekizinci bölümündeki ilk dört borazan, Batı Roma'yı 476 yılına dek sonuna doğru sürüklemeye başladı. Konstantin'in hikâyesi önemlidir; çünkü Pazar gününün aşamalı olarak yüceltilmesini ve aynı anda yedinci gün Şabatı üzerinde giderek artan kısıtlamaları içeriyordu. Bu aşamalı süreç, vatandaşların Pazar gününü tutmaya zorlandıkları ya da Şabat'ı tuttıkları için zulme uğradıkları noktada sonucuna ulaştı. Bu, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tırmanan Pazar yasalarının da varacağı sonuçtur. Pazar ibadetinin zorla uygulanmasıyla ilişkili ilkelerden biri şudur: "Ulusal imandan dönmeyi ulusal yıkım takip eder." Bu ilke, Vahiy 13:11'deki asıl Pazar yasasından önce, Pazar yasalarının giderek daha sıkı uygulanmasının Tanrı'nın yargılarının da tırmanmasına yol açacağını ifade eder. Her bir düzenleme buna karşılık gelen bir yıkım getirecektir. Vatandaşların, Şabat'ı tutanların sebep olduğunu ileri sürdükleri yargılar aslında Pazar yasalarının tırmanarak uygulanması sonucu ortaya çıkmaktadır. The Great Controversy adlı eserden, "Pazarın İlerlemesi" başlığını verdiğim bir pasaj ekledik. Bunu bir kez daha okumanızı tavsiye ederim. "Peygamberlik Ruhunu" başlıklı kategoride yer alıyor.

"Tanrı, halkın karışıklık ve öfke fırtınasına karşı durmaya hazırlanabilmesi için, son günlerde nelerin olup biteceğini açıklamıştır. Kendilerini bekleyen olaylar konusunda uyarılmış olanlar, Rab'bin sıkıntı gününde sadıklarını koruyacağı düşüncesiyle kendilerini avutup, yaklaşan fırtınayı sakın bir beklenti içinde oturarak beklememelidir. Biz, Rab'lerini bekleyen insanlar gibi olmalıyız; boş bir beklenti içinde değil, sarsılmaz bir imanla ciddi bir çalışmanın içinde. Şimdi, zihnimizin önemsiz şeylerle meşgul olmasına izin verecek zaman değil. İnsanlar uyurken, Şeytan Rab'bin halkının ne merhamet ne de adalet bulmaması için işleri etkin biçimde düzenliyor. Pazar hareketi şimdi karanlıkta yol alıyor. Önderler gerçek meseleyi gizliyor ve harekete katılanların çoğu da dip akıntısının nereye yöneldiğini kendileri bile görmüyor. İddiaları yumuşak ve görünüşte Hıristiyanlıktır; ama konuştuğunda ejderhanın ruhunu açığa çıkaracaktır. Görevimiz, tehdit eden tehlikeyi savuşturmak için gücümüzün yettiği her şeyi yapmaktır. Halkın gözünde kendimizi doğru bir ışıktaki ortaya koyarak önyargıyı kırmaya çalışmalıyız. Onların önüne asıl mesele olan sorunu koymalı ve böylece vicdan özgürlüğünü kısıtlayacak önlemlere karşı en etkili itirazı ortaya koymuş olmalıyız. Kutsal Yazıları incelemeli ve imanımızın nedenini açıklayabilir durumda olmalıyız. Peygamber şöyle der: 'Kötüler kötülük yapmaya devam edecek; kötülerden hiçbiri anlamayacak; ama bilge olanlar anlayacaktır.'" Tanıklıklar, cilt 5, 452.

Pazar yasası için yürütülen hareketi fark etmek zordur; çünkü "karanlıkta" ilerlemektedir ve papalık "gizlice ve fark edilmeden" "kendi amaçlarını ilerletmek için kuvvetlerini pekiştirmektedir." Pazar yasasının karanlıkta geçirilmesine yönelik çalışmanın, yüz kırk dört binin sınanma sürecinde merkezi bir mesele olduğu bir gerçektir. Daniel'e ve Sister White'a göre "kötülerin hiçbiri anlamayacaktır." Daniel'deki "kötüler", Matta'daki "akılsız bakireler"dir; Sister White bunları Laodikyalılar olarak tanımlar. Çevremizdeki tarihsel gelişmeler Tanrı'nın sözüyle çelişiyor gibi görünse bile, bilge olanlar şu anda meydana gelen olayları anlayacaklardır. Biz Tanrı'nın sözüne mi, yoksa etrafımızda olup bitenlere mi inanıyoruz? Yine de sonun Nuh'un günleri gibi olacağı konusunda önceden uyarıldık.

Dünya, sefahatle dolu, Tanrısız zevklerle dolu; uyuyor, nefsanî güven içinde uyuyor. İnsanlar Rab'bin gelişini uzak bir zamana itiyor. Uyarılara gülüp geçiyorlar. Kibirli bir böbürlenmeyle, 'Her şey başlangıçtan beri olduğu gibi devam ediyor' diyor. 'Yarın bugünkü gibi olacak, hem de daha bol.' 2. Petrus 3:4; Yeşaya 56:12. Zevk düşkünlüğünde daha da derinleşeceğiz. Ama Mesih diyor ki, 'İşte, hırsız gibi geliyorum.' Vahiy 16:15. Dünya alayla, 'Onun geliş vaadi nerede?' diye sorarken tam o anda işaretler gerçekleşiyor. Onlar 'Barış ve güvenlik' diye haykırırken, ani bir yıkım geliyor. Alaycı, gerçeği reddeden küstahlaştığında; çeşitli para kazanma alanlarındaki iş rutini ilke gözetilmeksizin sürdürüldüğünde; öğrenci Kutsal Kitap dışındaki her şeyin bilgisine hevesle yöneldiğinde, Mesih hırsız gibi gelir.

Dünyada her şey kargaşa içinde. Zamanın belirtileri uğursuz. Gelecek olaylar gölgelerini önceden düşürüyor. Tanrı'nın Ruhu yeryüzünden çekiliyor; denizde de karada da bir felaketi bir diğeri izliyor. Fırtınalar, depremler, yangınlar, seller, her türden cinayetler var. Geleceği kim okuyabilir? Güvence nerede? İnsana ait ya da dünyevi hiçbir şeyde güvence yok. İnsanlar hızla seçtikleri sancağın altında saf tutuyor. Liderlerinin hareketlerini sabırsızlıkla bekleyip gözlüyorlar. Rab'bin gelişini bekleyen, gözleyen ve bunun için çalışanlar var. Başka bir grup ise ilk büyük mürtetin komutası altında hizaya giriyor. Az kişi yürekten ve bütün ruhuyla,

kaçınmamız gereken bir cehennem ve kazanmamız gereken bir cennet olduğuna inanıyor.

Kriz sinsice üzerimize geliyor. Güneş göklerde parlıyor, alışageldiği devrini sürdürürken, gökler hâlâ Tanrı'nın yüceliğini ilan ediyor. İnsanlar hâlâ yiyip içiyor, ekiyor ve inşa ediyor, evleniyor ve evlendiriyor. Tüccarlar hâlâ alıp satıyor. İnsanlar birbirlerini itip kakıyor, en yüksek yeri kapmak için çekişiyor. Zevk düşkünleri hâlâ tiyatrolara, at yarışlarına, kumar cehennemlerine akın ediyor. En büyük heyecan hüküm sürüyor; oysa mühletin saati hızla kapanıyor ve her bir dava ebediyen hükme bağlanmak üzere. Şeytan vaktinin kısa olduğunu görüyor. Mühlet günü sona erene ve merhamet kapısı sonsuza dek kapanana kadar insanların aldatılıp saptırılması, meşgul edilip büyülenmesi için bütün vasıtalarını işe koşmuş durumda.

Ciddiyetle, asırlar boyunca, Rabbimizin Zeytin Dağı'ndan gelen uyarı sözleri bize ulaşır: 'Kendinize dikkat edin; herhangi bir zamanda yürekleriniz oburluk, sarhoşluk ve bu hayatın kaygılarıyla ağırlaşmasın; yoksa o gün üzerinize ansızın gelir.' 'Öyleyse uyanık durun ve her zaman dua edin ki, vuku bulacak bütün bu şeylerden kaçmaya ve İnsanoğlu'nun önünde durmaya layık sayılabilesiniz.' Desire of Ages, 635, 636.

Yeşaya'nın yirmi üçüncü bölümünde Zidon Amerika Birleşik Devletleri'dir ve Sur Papalıktır. Sur ve Zidon, Akdeniz kıyısında yer alan, aynı dönemde var olmuş antik Fenike şehirleriydi. Antik dünyada deniz ticareti, zenginlikleri ve etkileriyle tanınırlardı. Söz konusu pasajda Zidon ve "tüccarları" Tarşış'i tedarik ederdi. Zidon'un tüccarları "Şihor'un tohumu"nun, yani "ırmağın hasadı"nın ve "ırmağın ürünü"nü ticaretini yapardı; bu "onun geliri"ydi; çünkü o "ulusların pazarı"ydı. Bütün peygamberler dünyanın sonundan söz eder; öyleyse dünyanın sonunda "ulusların pazarı" kimdir? Amerika Birleşik Devletleri'dir.

Sihor, Mısır'da bir nehirdir (muhtemelen Nil deltası) ve dünyanın zenginliğini temsil etmek için kullanılır; çünkü Mısır dünyayı temsil eder. Sidon'un "bakire kızı" ABD'nin son neslini temsil eder ve Pazar yasasına eşlik eden sıkıyönetim ile onu hemen izleyen ulusal yıkım tarafından ezilir. Sidon'un o bakireleri, Sur hakkında yöneltilen şu soruyla kınanır: "Bu, ABD'nin sevinç duyduğu 'neşeli şehriniz' (krallığınız) mı?" Bu, "antikliği kadim günlere uzanan" krallık mıdır; zira metne göre o, tufandan hemen sonra Nemrud tarafından kurulmuştur?

Tanrı, "Tyre, taçlandıran şehir,"i cezalandırmaya kararlaştırmış ve "tasarlamıştır". Papalığın cezası, dünyanın finansal yapısının çöküşünü içerir; çünkü "Rab vermiştir" "aleyhine bir buyruk" "Zidon"a "tüccar şehir," (Amerika Birleşik Devletleri.) Onun "sağlam kaleleri yıkmak" buyruğu, yani Amerika Birleşik Devletleri'nin ekonomisi, Şabat buyruğudur; çünkü ulusal irtidatı ulusal yıkım takip eder.

Papalığın cezalandırılması, Amerika Birleşik Devletleri ekonomisinin yok edilmesine tepki olarak tüm dünyanın ekonomik çöküşüyle başlar. Zidon'un ekonomisiyle ilişkilendirilen bir "ev" vardır; bu, artık içine girilemediği için yok edilen bir finansal yapıyı temsil eder. Artık o "ev"den yatırım da kâr da yoktur, çünkü o yıkılmıştır. Yıkım Pazar yasasında gerçekleşir; gerçi Pazar yasasından önce de zaten giderek artan yargılar vardır. Çöküş vurduğunda, Papalık, kendi tüccar prensleri ve saygın tacirleriyle birlikte ABD ve Tarshish'in gemileri "uluyacaklar".

Pasajda "Tarshish"ın konumu antik dönemde zenginlikle ilişkilendirilir ve İncil'deki Tarshish gemileri ekonomik gücün en önde gelen simgesidir.

Çünkü kralın gemileri, Huram'ın hizmetkârlarıyla birlikte Tarşış'e giderdi: her üç yılda bir Tarşış gemileri gelirdi, altın, gümüş, fildişi, maymunlar ve tavus kuşları getirirdi. Ve Kral Süleyman zenginlik ve bilgelikte yeryüzündeki bütün kralları geride bıraktı. 2. Tarihler 9:21, 22.

Gemiler ekonomik gücü temsil eder ve Tarşış, Kutsal Kitap peygamberliğinde başat ekonomik gemidir. Tarşış'in "kızı"yla temsil edilen son nesle "ülkenden bir ırmak gibi geç" denir; ve onun gördüğü şudur: ülkesinin artık "gücü kalmamıştır" ve Sur'un krallığı üzerine artık "sevinemez." Aradıkları güç, Sidon'un eski ekonomik gücüydü; ama bu artık yoktu, çünkü deniz şöyle demişti: "Ben sancı çekmem, çocuk doğurmam; genç erkekleri besleyip büyütmem, kızları yetiştirmem," ve böylece "deniz"ın son nesli—dünyanın ekonomisinin yıkımına ağıt yakan dünya halkları—tanımlanmış olur; bu noktada dünya halkları, yeryüzü tarihinin son nesli oldukları gerçeğine uyanır ve artık sonsuz yaşama hazırlanmak için çok geçtir.

"Çok yakında, sonsuzluk sahnelerinin gerçekliği insanın duyularına açıldığında, paranın değeri çok ani bir şekilde düşecek." Evangelism, 62.

Bölümdeki herkes için acıya neden olan iki "haber" ya da mesaj vardır. İlk "haber" Mısır'la ilgilidir ve ikinci "haber" Sur'dur. Mısır'ın haberi geçmiş zamandadır; çünkü Yeşaya, "Mısır'la ilgili haberde olduğu gibi" der ve böylece Tanrı'nın Zidon'u (ABD'yi) yok etmesinden önce Mısır'la ilgili bir şey yaptığını gösterir. Tanrı'nın Mısır'a yaptığı ve Mısır'ın "haberi"ni de temsil eden şey, Tanrı'nın seçilmiş bir halkla ilk kez antlaşmaya girmesiyle bağlantılı olarak Mısır'ı yok etmiş olmasıdır. Bu iki haber aynı "haberdur." Mısır'ın haberi başlangıç, Sur'un haberi sondur. Alfa ve Omega, son günlerdeki yüz kırk dört binle yapılan antlaşmayı, bu konunun başlangıç tarihesiyle örneklemiştir. Mısır'la ilgili "haber", Firavun ve ordusunun yok edildiği Kızıldeniz kurtuluşudur; bu da, "Sur'un yükü" olan "haber"ın temsil ettiği üzere, Tanrı'nın halkının nihai kurtuluşunun bir örneğidir.

Kutsal Kitap'ta Tarşış'in gemilerini yok eden güç İslam'dır. İslam konusu ileride ele alınacağından, meseleyi daha kapsamlı biçimde o zaman ele alacağız. Metinde, Kıbrıs için eski bir kelime olan "Chittim" olarak temsil edilir ve metin, Zidon'un ve Tyre'in yıkımının "Chittim"den bildirildiğini söyler. İslam'ın sembolü, Kutsal Kitap peygamberliğinde Amerika Birleşik Devletleri'nin yıkımına dair çok belirli bir tasviri içerir.

İşaya kitabında atıfta bulunulan günleri ve yılları takip etmek önemlidir; çünkü bunlar çoğu zaman, ardından gelen metnin peygamberlik zamanını belirler. İşaya 23. bölüm, 22. bölümdeki Görüm Vadisi'nin "yükü"nın ardından gelir; bunun öncesinde ise üç "yük" içeren 21. bölüm vardır ve bunların üçü de İslam'ı işaret eder. O bölümden önce, 20. bölümün birinci ayetinde, takip eden bölümlerde felaket kehanetlerinin belirlendiği peygamberlik tarihinin bağlamı sunulur.

Asur kralı Sargon'un onu gönderdiği yıl, Tartan Aşdod'a geldi; Aşdod'a karşı savaştı ve kenti ele geçirdi. Yeşaya 20:1.

"Tartan" kelimesi bir isim olabilir ya da büyük olasılıkla bir askeri liderin unvanıdır. Tartan, Mısır'daki bir şehir olan Aşdod'a geldi ve Asurluların dünyayı kademeli olarak kontrol altına aldıkları bir dönemde onu ele geçirdi. Asur, Babil'i temsil ediyordu. Hem Asur hem de Babil kuzeyden gelen krallıklardı; Tanrı'nın koyunlarını "saçıp savuran" "aslanlar" olarak tanımlanan krallıklar ve ikisi de aynı cezayı alır. İlk Asur'du, son Babil'di.

İsrail dağılmış bir koyundur; aslanlar onu sürdüler: önce Asur kralı onu yuttu; en son da Babil kralı Nebukadnetsar onun kemiklerini kırdı. Bu nedenle Orduların Rabbi, İsrail'in Tanrısı şöyle diyor: İşte, Babil kralını ve ülkesini, Asur kralını cezalandırdığım gibi cezalandıracağım. Yeremya 50:17, 18.

Kehanete göre ikisi de "kibirli Asurlu"dur.

Sanherib, kibirli Asurlu, Tanrı'ya hakaret edip küfretti ve İsrail'i yok etmekle tehdit ettiğinde, 'o gece Rab'bin meleği dışarı çıktı ve Asurluların karargahında yüz seksen beş bin kişiyi vurdu.' Sanherib'in ordusundan 'bütün yiğit savaşçılar ve önderlerle komutanlar' öldürüldü. 'Böylece yüzü kızarak kendi ülkesine döndü.' [2. Krallar 19:35; 2. Tarihler 32:21.] Büyük Mücadele, 512.

“Tartan Aşdod'a geldi' ve 'onu ele geçirdi'” denilen yıl, Daniel'in on birinci bölümünün son altı ayetinde örneklendiği üzere, papalık gücünün dünyayı aşamalı olarak fethetmesini temsil eder. Araştırma yargısının “son günleri” olan ve doğrudan icra yargısına (son yedi belaya) götüren Pazar yasası krizinin tarihi, Tartan'ın Aşdod'a geldiği “yıl” ile temsil edilen tarihsel bağlamdır. Bu tarihin bağlamı yerli yerine oturduğunda, Yeşaya İslam hakkında üç yıkım kehaneti, Laodikya Adventizmi hakkında bir kehanet ve ardından Sur hakkındaki “yükü” bildirir. Yirmi dördüncü bölüm, son yedi belanın klasik örneklerinden biridir; bunu, Tanrı'nın halkının nihai kurtuluşunu temsil eden yirmi beşinci bölüm izler; orada, büyük sıkıntı zamanında en bilinen ifadelerden birini dile getiren Tanrı halkını görürüz.

O gün şöyle denilecek: İşte, Tanrımız budur; onu bekledik ve o bizi kurtaracak. Bu Rab'dir; onu bekledik, onun kurtuluşunda sevinip coşacağız. Yeşaya 25:9.

Yüz kırk dört bin, Rab'lerinin düğüne gelmesini bekleyen bilge bakirelerdir; on bakire benzetmesindeki gibi O gecikmiş olsa da. Onlar Laodikyalılar değil, Filadelfyalılardır. Şimdiye dek bu makale bağlamı oluşturuyordu.

1798'de Napolyon, Vahiy on üçe göre dünyanın sonunda iyileştirilecek olan peygamberlikteki ölümcül yarayı vererek Papa'yı esir aldı. O anda Amerika Birleşik Devletleri, Daniel iki, yedi, sekiz ve on bir ile Vahiy on iki, on üç, on altı, on yedi ve on sekize göre Kutsal Kitap peygamberliğinde altıncı krallık olarak yerini aldı. O andan itibaren hem Amerika Birleşik Devletleri'nin cumhuriyetçilik boynuzu hem de Protestanlık boynuzu (Adventizm) Papalığın kim olduğunu unuttular. 1798, dünyanın geri kalanındaki ulusların Amerika Birleşik Devletleri'ni egemen bir devlet olarak tanıdığı ilk yıldır ve aynı zamanda tarihte birinci meleğin mesajının ortaya çıktığı yıldır.

O dönemde bir Protestan'ın "sloganı" şuydu: "Kutsal Kitap ve yalnızca Kutsal Kitap." Protestanlar kendilerini yalnızca Kutsal Kitap'ın savunucuları olarak tanımlar ve Adventizm, ikinci meleğin gelişiyle onların rolünü üstlendiğinde bu "sloganı" benimsedi; ardından da "kitap halkı" olarak anılmaya başladılar. William Miller'in hizmeti aracılığıyla, doğru şekilde uygulandığında duymak isteyen herkesin zihnine Kutsal Kitap'ı açacak bir dizi kural kendilerine verilmişti. Miller'in Peygamberlik Yorumlama Kuralları, üçüncü meleğin mesajını iletmek istiyorsak incelememiz gerektiğini ilhamın belirttiği kurallardır.

Mesih şöyle dedi: 'Kim arımdan gelmek isterse, kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin.' Yine şöyle dedi: 'Ben dünyanın ışığıyım; beni izleyen karanlıkta yürümez.' Hakikatin ışığı yanan bir kandil gibi yayılıyor ve ışığı sevenler karanlıkta yürümeyecek. Kutsal Yazıları inceleyecekler ki, dinledikleri sesin bir yabancıdan değil, gerçek Çoban'ın sesi olduğundan kesinlikle emin olsunlar.

Üçüncü meleğin mesajını duyurmakla meşgul olanlar, Baba Miller'in benimsediği aynı plana göre Kutsal Yazıları araştırıyorlar. Views of the Prophecies and Prophetic Chronology adlı küçük kitapta, Baba Miller Kutsal Kitap çalışması ve yorumlaması için aşağıdaki basit ama akıllıca ve önemli kuralları verir:

'1. Her bir kelimenin, Kutsal Kitap'ta sunulan konuyla doğru bir ilişkisi olmalıdır; 2. Kutsal Yazıların tümü gereklidir ve gayretli uygulama ve incelemeyle anlaşılabilir; 3. Kutsal Yazılarda açıklanan hiçbir şey, imanda tereddüt etmeden isteyenlerden gizlenemez ya da gizli kalmayacaktır; 4. Öğretiyi anlamak için, öğrenmek istediğiniz konuyla ilgili tüm Kutsal Yazıları bir araya getirin; sonra her kelimeye hak ettiği ağırlığı verin; ve eğer çelişkiye düşmeden bir görüş oluşturabiliyorsanız, yanılıyor olamazsınız; 5. Kutsal Yazı, kendi başına bir ölçü olduğu için, kendi kendisinin yorumcusu olmalıdır. Eğer bana açıklaması için bir öğretmene bel bağlar ve o da anlamı hakkında tahminde bulunur ya da mezhepsel inancı nedeniyle ya da bilge sanılmak için onun öyle olmasını isterse, o zaman onun tahmini, arzusu, inancı ya da bilgeliği benim ölçütüm olur; Kutsal Kitap değil.'

Yukarıdakiler bu kuralların bir kısmıdır; Kutsal Kitap çalışmamızda ortaya konan ilkelere hepimizin uyması iyi olacaktır.

Gerçek iman Kutsal Yazılar üzerine kuruludur; ancak Şeytan, Kutsal Yazıları çarpıtmak ve yanlış yaymak için o kadar çok hileye başvurur ki, onların gerçekte ne öğrettiğini bilmek isteyen çok dikkatli olması gerekir. Bu çağın büyük aldanışlarından biri, duyguya aşırı odaklanmak ve Tanrı'nın sözüyle uyum sağlamadığı için onun açık ifadelerini görmezden gelip yine de dürüstlük iddiasında bulunmaktır. Birçoklarının imanının temeli duygudan başka bir şey değildir. Dinleri heyecandan ibarettir; bu sona erdiğinde imanları da yok olur. Duygu kavuz olabilir, ama Tanrı'nın sözü buğdaydır. Ve peygamber diyor ki: "Kavuzun buğdayla ne ilgisi var?"

Hiç kimse, hiç sahip olmadıkları ve elde edemedikleri ışığa ve bilgiye kulak vermedikleri için mahkûm edilmeyecektir. Ama birçokları, dünyanın standartlarına uymak istedikleri için, Mesih'in elçileri tarafından kendilerine sunulan gerçeğe itaat etmeyi reddediyor; ve anlayışlarına ulaşmış olan gerçek, ruhlarında parlamış olan ışık, Yargı Günü'nde onları

mahkûm edecektir. Bu son günlerde, çağlar boyunca parlayan ve birikmiş olan ışığa sahibiz ve buna uygun biçimde sorumlu tutulacağız. Kutsallığın yolu dünya ile aynı düzeyde değildir; yükseltilmiş bir yoldur. Eğer bu yolda yürürsek, Rab'bin buyruklarının yolunda koşarsak, şunu göreceğiz: 'doğruların yolu, mükemmel gün gelinceye dek gittikçe daha çok parlayan parlak bir ışık gibidir.' Review and Herald, 25 Kasım 1884.

William Miller'in kuralları hakkında daha ayrıntılı bilgiyi, Peygamberlik Anahtarları kategorisi altındaki William Miller başlıklı makalede okuyabilirsiniz.

Kutsal Kitap'ı incelememizde, "Baba Miller"ın peygamberlik yorumlama kurallarında ortaya konan ilkeleri dikkate almamız hepimiz için yararlı olacaktır. Protestanlığın boynuzuna bizim Kutsal Kitap dediğimiz kutsal metin verildi; içinde yer alan ilkeleri savunma ve teşvik etme sorumluluğu da verildi; ayrıca Protestan boynuzuna, kutsal metinlerin anlamını ve maksadını doğru biçimde ayırt etmek için bir dizi kural da verildi.

Cumhuriyetçiliğin boynuzuna, Anayasa adını verdiğimiz kutsal bir belge verildi ve içinde yer alan ilkeleri savunmak ve geliştirmek sorumluluğu da yüklendi. Cumhuriyetçi boynuzuna ayrıca kutsal belgelerin anlam ve amacını doğru biçimde yorumlaması için bir dizi kural verildi. Anayasayı doğru şekilde yorumlamamız için verilen kurallar Haklar Bildirgesi'dir ve bu bildirge, Anayasa'nın en önemli amacını Haklar Bildirgesi'nin ilk maddelerinde güvence altına alır. Haklar Bildirgesi'nde yer alan Birinci Değişiklik, din, ifade, konuşma ve basın özgürlüğüdür.

"Kongre, bir dinin kurulmasına ilişkin bir yasa yapamaz veya onun serbestçe uygulanmasını yasaklayamaz; ifade özgürlüğünü veya basın özgürlüğünü kısıtlayamaz; halkın barışçıl olarak toplanma ve şikayetlerinin giderilmesi için Hükümete dilekçe verme hakkını sınırlayamaz."
ABD Anayasası, I. Değişiklik

Pazar yasası, din özgürlüğünü güvence altına alan Anayasa'nın ilk hükmüne yönelik açık bir saldırıdır; Pazar yasasıyla bu özgürlük ortadan kaldırılır ve böylece Anayasa'nın sonunu, Kutsal Kitap peygamberliğinde altıncı krallık olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin sonunu ve o sırada üçüncü meleğin mesajını yüksek bir haykırışla ilan edenlere karşı zulmün başlangıcını işaretler. Üçüncü meleğin yüksek haykırışını ilan eden ve Birinci Değişikliğin ve Anayasa'nın yok edilmesine karşı protesto edenler, savunmak üzere görevlendirildikleri kutsal belgeyi koruyan kutsal kuralları ayakta tutup uygulaması gerekenler tarafından zulme uğratılır. Bu, kuzuya benzer yeryüzü canavarının iki boynuzunun paralel tarihlerini anlama ve uygulamanın bir örneğidir. Anayasa'nın Kurucu Babaları, Baba Miller ile paralellik gösterir. Miller için kullanılan "Baba" terimi, papacı bir rahibi değil, bir önderi belirtmek için kullanılmıştır. Kutsal Kitap, kendilerini ruhsal rehber olarak tanıtan erkeklere "baba" denilmesini yasaklar. Millerciler de çoğu kez olduğu gibi babalarının adını taşırlar. Bu ayrımı gözden kaçırmak, İlyas mesajının, babaların yüreklerini çocuklara ve çocukların yüreklerini de babalara çevirdiğinde ne ifade ettiğinin bir kısmını kaçırmaktır.

Amerika Birleşik Devletleri, Yeşaya 23'te Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığıdır ve hızla yaklaşan Pazar yasası sırasında Anayasasını yürürlükten kaldırana kadar böyle kalır. Altıncı krallık, bir kralın günleri olan yetmiş peygamberlik yılı boyunca hüküm sürer. Yetmiş yıl hüküm

süren krallık (kral bir krallıktır) Babil'di. Yetmiş yıl boyunca devletin boynuzu Babil'in hükümeti, kilisenin boynuzu ise Keldanilerdi. Daniel, Şadrak, Meşak ve Abed-Nego yüz kırk dört bini temsil eder. Daniel'in tanıklığında hem boynuzlar hem de Tanrı'nın halkı temsil edilir. Yeşaya, ABD'nin peygamberlik tarihini ve Adventizmin tarihini 1798'den Pazar yasasına kadar olan dönem olarak tanımlamak için Babil'deki yetmiş yıllık esareti bir kralın günleri olarak kullanır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin her iki boynuzuna dair peygamberî tarih çizgisini tespit etmek, başlangıcı ve sonu ele almamıza imkân verir; iki boynuzun tanıklığıyla, öteki boynuzun niteliğini belirleyebiliriz. Sonuçta boynuzlar aynıydı. Daniel'de boynuzlar vardı; bazıları kırılmıştı ve kırık boynuzdan çıkan boynuzlar da vardı. Daniel'deki bazı boynuzlar birbirleriyle aynı büyüklükte değildi; bazıları diğerinden daha sonra ortaya çıkıyordu. Oysa Amerika Birleşik Devletleri'nin iki boynuzunda durum böyle değildir. Bu iki boynuz, aynı tarih boyunca birbirine paralel ilerler ve aynı yol işaretlerini üretir; amaçları bakımından birbirinden farklı olsalar da. Bu tarih içinde anlaşılması önemli olan bazı nüanslar da vardır.

Adventizmin başlangıcında, Philadelphia kilisesinin temsil ettiği peygamberlik tarihinden Laodikea kilisesine bir geçiş yaşandı. Bu nedenle, sonunda Laodikea'nın peygamberlik tarihinden de bir değişim olmalıdır. İsa Mesih'in Vahyi bu anlayışın ışığını içerir ve bu, şu anda mühürleri çözülmekte olan şeyin bir parçasıdır.

Ve "yetmiş yılın bitiminden sonra" Papa "şarkı söyleyecek" ve "unutulmuş" "fahişe" hatırlanacak. O, "Pazar yasası" sırasında "hatırlanır"; burada mesele, ya güneşe tapınmak ya da Tanrı'nın yasasının insanlığa "hatırlamasını" bildirdiği güne ibadet etmektir.

Bu makalede, Babil'in yetmiş yıllık egemenliğinin tarihinin, 1798'den Pazar yasasına kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin tarihini temsil ettiğini belirledik. Önceki bir makalede ve sık sık Habakkuk'un Tabloları'nda, Mısır'daki esaretin ve Mısır'dan kurtuluşun da Amerika Birleşik Devletleri'nin ve Tanrı'nın halkının tarihini temsil ettiğini ifade ediyoruz. Babil, Mısır, Adventizm ve Amerika Birleşik Devletleri'ne ait bu dört tarih, bu hatlar üzerine getirilebilecek tek hatlar değildir; ancak ilk bahsediliş kuralını bu dört hat üzerine uyguladığımızda sonuç kesinlikle hayret vericidir. Bu makaleyi, ne demek istediğime dair basit ve kısmi bir örnekle ve ileride Yeşaya yirmi üçün tarihini daha ayrıntılı ele aldığımızda devam etmeyi düşündüğüm şeyi belirterek bitireceğim.

Babil'in tarihinde, başlangıçta Tanrı'ya dönen bir kral ve sonunda kötü bir kral vardır. Biden ya da Trump olması fark etmez; çünkü Daniel kitabı, yöneticileri yükseltenin ve alçaltanın Tanrı olduğunu öğretir. Pazar yasası zamanında ister Demokrat ister Cumhuriyetçi bir lider olsun, kesin olan şudur: o, kötü bir liderdir. Nebukadnezar Babil'in ta kendisiydi; Babil'in zorbasıydı, üç iyi adamı ateşe atmaya razıydı. Ama sonunda Daniel'in Tanrısı'na döndü. Son lider Belşassar içine böyle olmadı. O, kötü bir kraldı. Peygamberlikte Amerika Birleşik Devletleri bir kuzu olarak başlar; bu, Mesih'in ve O'nun insanlık uğruna sunduğu kurbanın bir sembolüdür. Sonunda Amerika Birleşik Devletleri bir ejderha gibi konuşacaktır. Bu tarih çizgisindeki Mesih'ten Şeytan'a dönüşüm, Nebukadnezar ile Belşassar arasındaki farkla temsil edilir.

Belşassar'a Tanrı'nın isteğini bilmek ve yerine getirmek için birçok fırsat verilmişti.

Büyükbabası Nebukadnezar'ın insanların toplumundan sürüldüğünü görmüştü. Gururlu

hükümdarın övündüğü zekânın, onu veren tarafından geri alındığını görmüştü. Kralın krallığından kovulduğunu ve kırın hayvanlarının yoldaşı yapıldığını görmüştü. Ancak Belşassar'ın eğlence ve kendini yüceltme sevgisi, asla unutmaması gereken dersleri silip süpürdü; ve Nebukadnetsar'ın başına ibret verici yargılar getirenlere benzer günahlar işledi. Kendisine lütufla bahşedilen fırsatları heba etti; gerçeği tanımak için elinin altındaki imkânları kullanmayı ihmal etti. "Kurtulmak için ne yapmalıyım?" sorusu, büyük ama akılsız kralın kayıtsızca bir kenara ittiği bir soruydu. Bible Echo, 25 Nisan 1898.

Dikkat edin, kötü Belşassar akılsız kraldı. Babası Nebukadnezar gibi aynı yargıya uğradı; çünkü her iki yargı da Levililer yirmi altıda geçen "yedi kat" olarak temsil edilmişti. Nebukadnezar iki bin beş yüz yirmi gün boyunca kırlarda bir hayvan gibi yaşadı; bu, Kutsal Kitap'a göre yedi yıla karşılık gelir. Oğlu Belşassar hakkında duvara yazılan yargı da aynı şekilde iki bin beş yüz yirmiyi temsil ederdi. Fark şuydu: Nebukadnezar'a karşı olan yargı onu dönüştürdü ve onu bilge bir kral yaptı, oysa Belşassar'ın yargısı akılsız kralın üzerineydi.

"Babil'in son hükümdarına, ilkinde tip olarak olduğu gibi, İlahî Gözcü'nün hükmü gelmişti: 'Ey kral, . . . bu söz sana söylenmiştir; krallık senden alınmıştır.' Daniel 4:31." Peygamberler ve Krallar, 533.

Son başkan için duvardaki yazı, kilise ile devletin ayrımının "duvarını" tanımlayan Birinci Değişikliklerdir; son akılsız kral bunu anlamaz. Levililer 26'daki "yedi zaman", Pazar yasasında kuzeyin kralı tarafından gerçekleştirilen bir "halkın dağıtılması"nı temsil eder. Bu dağılma, Pazar yasasını izleyen ulusal yıkımdır. Altıncı ulus, Anayasayı yalnızca yozlaşmış bir kiliseden değil, aynı zamanda yozlaşmış kadının birlikte olduğu zorba Avrupalı krallardan da korumak için kaleme alan kurucu babalarının derslerini unuttu. Kurucu babalar, papalığı ve Avrupa'nın krallarını reddedenleri temsil eder; çünkü papalığın karanlığının bin iki yüz altmış yıllık bir dağılmasından çıktıktan sonra kendi tecrübelerinden, bu tür bir zorbalığa karşı güvencelerin yeni Anayasalarının temel unsuru olması gerektiğini biliyorlardı. Onlar bilge babalardı, kuzu gibiydiler; fakat son baba için öyle olmayacak, çünkü o bir ejderha gibi konuşacaktır. Babalar bir dağılmadan çıktılar ve oğul yeniden bir dağılmaya geri döner. Her iki durumda da zorba, ilk papalık ve son papalıktır.

Nebukadnezar, ilk kral, ve son kral Belşassar üzerine gelen yargının simgesi, Levililer yirmi altıdaki "yedi kez" dağılmaydı. Nebukadnezar bunu yaşadı ve Belşassar, öldüğü aynı gece bunu duvara kendi mezar yazısı olarak yazdırdı. Cumhuriyetçi boynuzun başlangıçtaki simgesi, kuzeyin kralının esaretinden kaçıştı ve Cumhuriyetçi boynuzun sondaki simgesi, kuzeyin kralı tarafından getirilen esarettir. Pazar yasası, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığı olarak onun öldüğü "aynı gece"dir. Dört tasvirin hepsinde—Belşassar ve Nebukadnezar ile Cumhuriyetçi boynuzun başlangıç ve sonu—Levililer yirmi altıdaki yirmi beş yirmi, başlangıçta da sonda da temsil edilen simgedir. Bu, Alfa ve Omega'nın imzasını temsil eder.

William Miller'in keşfettiği ilk "zamanla ilgili peygamberlik" Levililer 26'daki "yirmi beş yirmi" idi. Bu, Miller'in hizmeti aracılığıyla İsa'nın attığı temel ilk taşıydı. Ayrıca 1863'te Adventizm tarafından bir kenara bırakılan ilk temel hakikatti. Miller'in tüm hakikat taşları temele yerleştirildiğinde, bu hakikatler 1843 ve 1850 öncü tabloları olan Habakkuk'un iki levhasında temsil edildi. Bu iki levha, On Emir'in iki levhasının kadim İsrail'le olan antlaşmayı temsil etmesi

gibi, Tanrı ile adlandırılmış halkı arasındaki antlaşma ilişkisini temsil eder.

Laodikya Adventizminin sonunda, Pazar yasası sırasında Rabbin ağzından kusulduğunda, duvardaki yazı o iki kutsal öncü tablodur. Bu tabloları okuyamazlar, çünkü tarihlerinin başlangıcındaki uyarı mesajından yararlanmayı reddettiler....

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki 1837 finansal krizi, ekonomik faktörler, politikalar ve spekülasyon faaliyetlerinin birleşimiyle tetiklenen karmaşık bir olaydı.

Spekülasyon Balon: 1837'den önceki yıllarda, kısmen ülkenin batıya doğru genişlemesiyle tetiklenen, arazi ve yatırımlarda spekülasyon bir patlama yaşandı. Özellikle batı sınırındaki arazi spekülasyonu, şişirilmiş arazi fiyatlarına ve aşırı borçlanmaya yol açtı.

Kolay Kredi ve Spekülasyon Kredilendirme: Bankalar ve finansal kuruluşlar, çoğu zaman yeterli teminat olmaksızın büyük miktarlarda kredi ve borç veriyordu. Bu kolay krediye erişim, spekülasyon çılgınlığına katkıda bulundu ve finansal istikrarsızlık risklerini artırdı.

Bankaların aşırı genişlemesi: Bankalar faaliyetlerini hızla genişletiyor, çoğu zaman ellerindeki kıymetli maden (altın ve gümüş) rezervlerinin karşılayabileceğinden daha fazla kağıt para (banknot) çıkarıyordu. "Wildcat bankacılığı" olarak bilinen bu uygulama, dolaşımdaki denetimsiz ve güvenilmez paranın aşırı bolluğuna yol açtı.

Jackson'ın Ekonomik Politikaları: Başkan Andrew Jackson'ın politikaları krizin derinleşmesinde rol oynadı. 1836'da, kamu arazilerinin kâğıt para yerine madeni para (altın ve gümüş) ile satın alınmasını zorunlu kılan Specie Circular'ı yayımladı. Bu durum, banknotların madeni paraya çevrilmesi için bir akına yol açarak finansal sıkıntılara ve banka iflaslarına neden oldu.

Uluslararası Faktörler: Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kriz, uluslararası ekonomik koşullardan da etkilendi. Amerika Birleşik Devletleri'nin başlıca ticaret ortaklarından olan Britanya ekonomisindeki durgunluk, Amerikan mallarına ve ihracatına olan talebin azalmasına yol açtı. Bu da Amerikan işletmelerini etkiledi ve ekonomik sıkıntıya katkıda bulundu.

Panik ve Bankalara Hücumlar: Mayıs 1837'de, banka iflasları ve kredi daralmaları da dahil olmak üzere bir dizi finansal şok, yatırımcılar ve mevduat sahipleri arasında paniğe yol açtı. Bu panik, bankalara hücum dalgasını ve kredide şiddetli bir daralmayı tetikledi.

Para Arzının Daralması: Bankalar iflas ederken ve kredi koşulları sıkılaştırırken, ekonomideki toplam para arzı önemli ölçüde daraldı. Para arzındaki bu daralma ekonomik zorlukları ağırlaştırdı ve durgunluğu derinleştirdi. Bu etkenlerin birleşimi, banka iflasları, işsizlik, azalan tüketici harcamaları ve genel bir ekonomik bunalımla nitelenen şiddetli bir ekonomik gerilemeye yol açtı.

"Rab'bin bize nasıl önderlik ettiğini ve geçmişimizdeki öğretisini unutmamız hariç, gelecek için korkacak hiçbir şeyimiz yoktur." Life Sketches, 196.